

Arrest

nr. 226 560 van 24 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERSCHRAEGEN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger en soennitische moslim van Arabisch origine. U werd geboren op 20.10.1978 te Al Rifaj, Thi Qar, Irak. Uw vader stierf op de dag van uw geboorte. Omwille van familieproblemen verhuisde u met uw moeder naar de provincie Wasit, waar ze hertrouwde met een sjjiitische man. Haar nieuwe man maakte deel uit van de sjjiitische Al-Safi stam. De mensen in in Wasit wisten niet dat u een soenniet van de Al-Azzawi stam was. In 2006 huwde u met S. F. H.A.M. (O.V. X), met wie u drie kinderen zou krijgen.

Van 1997 tot 2000 studeerde u aan de politieacademie. Daarna ging u aan de slag bij de Algemene Veiligheidsdienst (Mudiriyya al-Amn al-Amm). Hiertoe volgde u een opleiding als inlichtingenofficier in Bagdad tot eind 2000 of begin 2001. U werd ook lid van de Baath-partij met de rang van 'nassir'. In 2001 werd u gestationeerd in het district Al- Mejar Al-Kabi, in de zuidelijke provincie Maysan, waar u als inlichtingenofficier aan de slag ging. U had de rang van luitenant. Uw eenheid bestond uit een directeur, 4 officieren en 7 politiemannen. Uw taak bestond erin informatie te verzamelen over tegenstanders van het Saddamregime, voornamelijk leden van sjiiitische oppositiegroepen, die vaak vanuit Iran werden gesteund. U was het aanspreekpunt van (burger)informanten die spioneerden in de wijken. U gaf deze informatie door aan het hoofd van het lokale kantoor. Op basis van de informatie die u doorgaf, werden soms verdachte personen gearresteerd door de veiligheidsdiensten. Die personen werden eerst bij uw eenheid ondervraagd, voor ze werden doorgestuurd naar het hoofdkantoor van de Algemene Veiligheidsdienst in Bagdad. U vervulde deze functie tot de val van het regime van Saddam Hoessein in april 2003.

In 2004 werden voormalige Baathisten van lagere rangen opnieuw aangenomen in de nieuwe Irakese veiligheidsdienst in Bagdad, de General Security Directorate (Mudiriyat- al-Amn al-Amma). U werkte er van 2004 tot 2006 als inlichtingenofficier, waarbij u samenwerkte met de Amerikanen. Van 2006 tot 2014 werkte u bij een controleorgaan van het ministerie van Binnenlandse Zaken, waar u belast was met het onderzoeken van corruptie en ambtsmisbruik bij politieagenten.

In 2010 werd uw naam gepubliceerd op een lijst op het internet door de Accountability and Justice Commission, een overheidsinstantie belast met het beheren van het debaathificatie proces.

In 2013 stierf uw moeder en ging u in Wasit in het huis tegenover dat van uw stiefbroer M. AL S. (O.V. 8.132.334) wonen.

In oktober 2014 werd u gedwongen overgeplaatst van het controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de afdeling van de inlichtingendienst, waar u tussen 2004 en 2006 ook had gewerkt. U verklaart dat door de toenemende macht van de sjiiitische milities in Irak na de opkomst van Daesh soennieten toen werden weggezuiverd uit bepaalde posities bij Binnenlandse Zaken. U werkte op de militaire basis van Taji, nabij Bagdad, waar ook leden van de milities opgeleid werden. Uw directe chef bij de inlichtingendienst, die uw verleden kende, waarschuwde u dat de dienst onder leiding van kolonel Hoessein Al Bahadli was gekomen, dat deze kolonel banden had met milities en dat hij voormalige baathisten niet genegen was. Uw chef zorgde ervoor dat u niet vaak in contact kwam met deze kolonel.

In januari 2015 werd u op uw werk gebeld door uw echtgenote. Ze vertelde dat er twee personen naar het huis van uw halfbroer in Wasit waren gekomen en vragen hadden gesteld over uw familienaam en de vroegere tewerkstelling. Ze hadden uw echtgenote er ook bij geroepen en dezelfde vragen gesteld. Uiteindelijk moest uw echtgenote de identiteitskaarten van de familieleden tonen. Hierop ontdekten deze mannen dat u tot de soennitische Al-Azzawi stam behoorde. De mannen vertrokken weer. U belde ook met uw broer. U bleef werken in Bagdad en kwam twee weken later thuis. Uw broer raadde u aan om naar Bagdad te verhuizen, waar u ook een huis had. U wilde echter dat uw kinderen eerst het schooljaar zouden afmaken. Vier dagen later, op 26 januari 2015, zag u twee personen aan de schoolpoort toen u uw kinderen ging ophalen. Deze personen volgden u in een wagen tot u uw wijk binnenreed. U beschreef de wagen aan uw broer en deze bevestigde dat het dezelfde mannen waren die op bezoek waren geweest.

Op 27 januari 2015 verhuisde u met uw gezin naar Bagdad. Aangekomen in Bagdad werd u gebeld door uw broer, die u vertelde dat de twee mannen opnieuw naar uw huis waren gekomen en hem hadden gevraagd waar u was. Uw broer had de mannen verteld dat u in Bagdad werkte en dat familie van uw echtgenote uw vrouw en kinderen hadden opgehaald.

In februari 2015 besliste u omwille van de problemen ontslag te nemen op het werk. U werd op het werk echter door de kolonel bij hem geroepen om uitleg te geven bij uw ontslagaanvraag. De kolonel vroeg u waar u woonde, waarop u verklaarde dat u in Wasit woonde en verzweeg dat u een woning had in Bagdad. U vertrouwde dit gesprek toe aan uw directe chef, die u aanraadde de kolonel te mijden en tijdens uw opzegtermijn verlof te nemen. U bleef een paar dagen thuis tot u door uw chef gebeld werd met de melding dat de kolonel u opriep. U durfde hier niet op ingaan. Enkele dagen later werd u met dezelfde boodschap gebeld. U besloot niet meer naar uw werk terug te keren.

Begin maart 2015 werd u opgebeld door een vriend die bij de administratieve dienst voor leger en politie werkte (Dahiret Muahribeen). Deze vertelde u dat u gezocht werd en dat men u vragen wilde stellen in verband met uw werk tijdens het Saddam-regime. Hierop besloot u Irak te verlaten en vroeg aan uw broer om vliegtuigtickets te regelen voor Egypte via een vriend in een reisbureau in Wasit. U wilde vanuit Egypte met behulp van een smokkelaar verder reizen.

Op 26 maart 2015 reisde u met uw vrouw en kinderen naar Egypte. Daar werd u echter tegengehouden toen u met uw familie het land op illegale wijze wilde verlaten. U verbleef 18 dagen in de gevangenis en enkele dagen op de luchthaven en werd op 28 mei 2015 samen met uw gezin gerepatriëerd naar Irak. Jullie keerden terug naar het huis in Bagdad.

Op 14 juli 2015 vernam u dat de twee belagers weer bij het huis van uw broer waren langsgesegaan. Uw broer was zelf niet thuis, maar de twee hadden aan zijn vrouw gevraagd waar u was. U probeerde via een smokkelaar een nieuwe vlucht uit Irak voor te bereiden. Op 20 augustus 2015 kwamen de twee vervolgers nogmaals naar uw broer. Zij verklaarden te weten dat u zich op dat moment in Bagdad bevond, vermoedelijk bij uw schoonouders en vroegen hem waar u precies was. Ze bedreigden hem en gedroegen zich agressief ten opzichte van hem en zijn kinderen. Uw broer belde u vervolgens op en vroeg u om of hij mee kon vluchten met behulp van de smokkelaar. Uw broer stuurde hierop zijn paspoort naar u om een toelating te vragen te mogen reizen.

Op 7 september 2015 ging uw oudste dochter naar de supermarkt. Toen zij thuiskwam, vertelde zij dat een man die op haar oom leek haar vragen had gesteld over de naam, het werk en de woonplaats haar vader. U belde uw broer op om hem te vertellen zo snel mogelijk tickets te boeken voor Turkije. U maakte ook een afspraak met de smokkelaar om via Turkije te reizen. Uw broer boekte tickets van de luchthaven van Najaf naar Turkije. U durfde echter niet via Najaf te reizen en vroeg uw broer de tickets te veranderen.

Op 14 september 2015 vertrok u met uw echtgenote, kinderen en broer met het vliegtuig vanuit Bagdad naar Turkije, waar jullie werden opgewacht door de broer van de smokkelaar. Jullie verbleven 2 dagen in Turkije, in Istanboel en Izmir. Vervolgens reisden jullie met een rubberboot naar Griekenland. Via de Balkanroute reisde u verder door Europa. Op 26 september 2015 kwamen jullie aan in België. Op 27 september 2015 dienden jullie een verzoek in om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak zult worden gevisieerd door de sjiitische milities omwille van uw verleden als luitenant bij de de Algemene Veiligheidsdienst (Mudiriyya al-Amn al-Amm) van het Baath-regime in de periode 2000-2003. In 2010 werd uw naam gepubliceerd op een lijst met ex-baathisten van de Accountability and Justice Commission, een orgaan belast met het beheren van de de-baathificatie in Irak. In 2014 kreeg u effectief problemen nadat u terug werd overgeplaatst naar de Veiligheidsdienst. U kwam in het vizier van de kolonel die aan het hoofd stond van uw dienst en die nauwe banden had met sjiitische milities. U besloot te vluchten uit het land nadat onbekende personen verschillende malen bij u thuis waren gekomen om naar u te informeren.

Het CGVS meent dat op basis van uw verklaringen en de documenten die u voorlegde kan worden aangenomen dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in geval van een terugkeer naar Irak.

Uw profiel als luitenant bij de de Mudiriyya al-Amn al-Amm, de veiligheidsdienst van het Baath-regime, in de periode 2000-2003 is geloofwaardig. U legde gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen af over uw opleiding aan de politieacademie, uw inlijving bij de Mudiriyya al-Amn al-Amm, uw bijkomende opleiding als inlichtingenofficier, uw stationering in een kantoor van de al-Amn al-Amm en uw taken en

verantwoordelijkheden als lid van de al-Amn al-Amm (CGVS I, p. 5-10; CGVS II, p. 2-10). Uw profiel als medewerker van de veiligheidsdienst onder het Baath-regime wordt ook bevestigd door enkele documenten die u voorlegde, namelijk een kopie van uw werkbade van bij de veiligheidsdienst dd. 26/08/2000 en een uitprint van een op het internet gepubliceerde lijst van de Accountability and Justice Commission, waarop uw naam voorkomt als voormalige medewerker van de veiligheidsdiensten onder het Baath-regime. Dit profiel strookt ook met uw verdere carrière na 2004, bij de General Security Directorate (Mudiriyyat- al-Amn al-Amma), waar u samenwerkte met de Amerikanen, vervolgens vanaf 2006 bij het controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse zaken en tenslotte vanaf 2014 opnieuw bij de veiligheidsdienst. Wat betreft uw latere carrière legde u ook enkele bewijsstukken voor.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (cf. Cedoca. COI Focus. Irak. De actuele positie van voormalige leden van de Baath-partij. 9/7/2015), blijkt dat hoewel voormalige baathisten niet systematisch geïnterviewd worden in Irak, zij in individuele gevallen nog steeds een doelwit kunnen vormen voor gewelddaden door gewapende groeperingen. Ook het UNHCR is van mening dat voormalige baathisten, in het bijzonder voormalige leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, een risicoprofiel hebben dat aanleiding kan geven tot vervolging (cf. UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Iraq. 31 May 2012).

In uw geval acht het CGVS het geloofwaardig dat uw Baath-verleden na een relatief lange periode zonder problemen terug begon op te spelen eind 2014, toen de opmars van Daesh voor een nieuwe opstoot van sektarisme zorgde en de macht van de sjiiitische milities in Irak opnieuw toenam. In dit verband legde u geloofwaardige verklaringen af over hoe u in het vizier kwam van de leidinggevende kolonel van uw dienst, die nauwe banden had met de sjiiitische milities. Uw verklaringen over de bezoeken aan uw huis in Wassit en de gebeurtenissen in Bagdad zijn ook gedetailleerd en doorleefd en vertonen een grote mate van consistentie met de verklaringen van uw echtgenote en uw broer. Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen, meent het CGVS dat u aannemelijk hebt gemaakt dat u het risico loopt om bij terugkeer naar Irak het slachtoffer te worden van daden van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Hoewel er kan worden aangenomen dat er in uw hoofde in geval van een terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging bestaat, dient in het kader van het onderzoek van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgronden.

Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan.

Dit houdt in dat een uitsluiting van bescherming dient te worden overwogen voor 'personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan', zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Vooral de notie 'misdrijven tegen de menselijkheid' werd reeds herhaaldelijk in verdragen omschreven, onder meer in de oprichtingsverdragen van de verschillende internationale 'ad hoc' tribunalen (na WOII, Rwanda, ex-Joegoslavië), alsook in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof (aangenomen te Rome op 17/07/1998). Misdrijven tegen de menselijkheid kunnen onder meer marteling omvatten, wat gedefinieerd wordt als: "het opzettelijk veroorzaken van ernstige pijn of ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, bij een persoon die zich in gevangenschap of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of samenhangt met rechtmatige sancties" (Statuut inzake het Internationale Strafhof aangenomen te Rome op 17/07/1998, artikel 7, paragraaf 2(e)).

Artikel 1, paragraaf F, lid b stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Het UNHCR stelt in deze: "Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste

gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als nietpolitiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard.” (UNHCR, “Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12). Wat betreft de ernstige misdrijven (artikel 1, paragraaf F, lid b) beschouwt het UNHCR moord, foltering, en ontvoering steeds als ernstige misdrijven.

De belangrijkste gevallen waarin een persoon strafrechtelijk verantwoordelijk is (cfr. artikel 25, paragraaf 3 van het Statuut van Rome), zijn: (i) het plegen van de misdaad als individu, samen met een andere persoon of door middel van een andere persoon (ongeacht of deze laatste strafrechtelijk aansprakelijk is); (ii) het geven van de opdracht tot, het verzoeken om of het bewegen tot het plegen van de misdaad (zowel bij het feitelijk plegen van de misdaad als een poging tot het plegen ervan); (iii) het bieden van hulp, het verlenen van medewerking of het anderszins bieden van bijstand bij het plegen van de misdaad of een poging tot plegen ervan); (iv) het op een andere wijze meewerken aan (een poging tot) het plegen van de misdaad door een groep van personen die handelt met een gemeenschappelijk doel – deze bijdrage moet opzettelijk zijn en moet hetzij (a) worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele opzet van de groep te vergemakkelijken ingeval een dergelijke activiteit of opzet een misdaad met zich meebrengt of (b) worden verleend met kennis van het voornemen van de groep om de misdaad te plegen; (v) in geval van genocide, anderen er rechtstreeks en openlijk toe aansporen om een dergelijke misdaad te plegen; (vi) het pogen tot het plegen van een misdaad door stappen te ondernemen waardoor de uitvoering van de misdaad wezenlijk in gang wordt gezet, maar de misdaad niet wordt voltrokken ten gevolge van omstandigheden die onafhankelijk zijn van de wil van de persoon.

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkt (UNHCR, Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 2003, nr.18). Indien een persoon nooit zelf misdrijven tegen de menselijkheid zou hebben begaan, volstaat dit niet noodzakelijk om af te zien van de eventuele toepassing van de uitsluitingsclausule aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (b) beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

In dit verband wordt gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de zaak Tadic (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder “wezenlijke invloed” verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Er is dus sprake van een substantiële bijdrage als er een causaal verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het misdrijf in kwestie.

In uw geval dient uw verantwoordelijkheid te worden onderzocht in het functioneren van de Algemene Veiligheidsdienst (Mudiriyya al-Amn al-Amm), in het bijzonder uw rol bij het verzamelen van inlichtingen over personen die gelinkt werden met oppositiebewegingen, bij de arrestatie van deze personen en bij de manier waarop zij verder werden behandeld.

Van 1997 tot 2000 studeerde u aan de politieacademie. Daarna ging u aan de slag bij de Algemene Veiligheidsdienst (Mudiriyya al-Amn al-Amm). U verklaarde dat u zich niet zelf kandidaat had gesteld voor een positie bij de Algemene Veiligheidsdienst, maar dat u hiervoor werd geselecteerd. Voordat u werd ingezet op het terrein, volgde u een opleiding als inlichtingenofficier in Bagdad tot eind 2000 of begin 2001. Hierbij werd u onder andere onderricht in de werking van de sjiiitische oppositiegroepen die ageerden tegen het Baath-regime. U werd ook lid van de Baath-partij met de rang van 'nassir'. In 2001 werd u gestationeerd in het district Al-Mejar Al-Kabi, in de zuidelijke provincie Maysan, waar u als inlichtingenofficier aan de slag ging. U had de rang van luitenant. Uw eenheid bestond uit een directeur, 4 officieren en 7 politiemannen. Uw taak bestond erin informatie te verzamelen over tegenstanders van het Saddamregime, voornamelijk leden van sjiiitische oppositiegroepen, die vaak vanuit Iran werden gesteund. U was het aanspreekpunt van (burger)informanten die spioneerden in de wijken. U gaf deze informatie door aan het hoofd van het lokale kantoor. Op basis van de informatie die u doorgaf, werden soms verdachte personen gearresteerd door de veiligheidsdiensten. Die personen werden eerst bij uw eenheid ondervraagd, voor ze werden doorgestuurd naar het hoofdkantoor van de Algemene Veiligheidsdienst in Bagdad. U vervulde deze functie tot de val van het regime van Saddam Hoessein in april 2003 (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 4-8).

Wat betreft uw takenpakket verklaarde u dat u voornamelijk bezig was met de activiteiten van sjiiitische oppositiegroepen. U zei dat er van u werd verwacht dat u informatie over de activiteiten van deze groepen moest verzamelen via verschillende bronnen en methodes. U moest informatie verzamelen bij burgerinformanten, mensen uit de gemeenschap die hun burens en kennissen in de gaten hielden en bespioneerden, in het district waarvoor u verantwoordelijk was. Zo moest u bijvoorbeeld informatie die uit Bagdad kwam over de activiteiten van bepaalde groeperingen in uw regio proberen verifiëren. U moest bijvoorbeeld ook personen in de gaten houden die contacten hadden in Iran. U gaf de informatie die u verzamelde door aan de directeur van het lokale kantoor van de veiligheidsdienst, die de informatie vervolgens controleerde, doorgaf aan het hoofd van de veiligheidsdienst van Missan en aan de 'veiligheidsdienst van Saddam' in Bagdad. Indien de informatie kon worden geverifieerd, werd(en) de betrokken perso(o)n(en) gearresteerd. Dit gebeurde ofwel door uw eenheid zelf, indien de persoon niet gevaarlijk was, of door een andere militaire eenheid die bij jullie dienst hoorde indien het om gevaarlijke personen of groeperingen ging. U verklaarde dat er bij jullie op kantoor geen ondervragingen van arrestanten plaatsvonden. In Missan was wel een plek waar ondervragingen gebeurden door de directeur. U zei dat u zelf geen ondervragingen leidde, gezien u nog te jong was. U woonde wel ondervragingen bij 'om te leren hoe hij dat deed', 'om toekomstige ervaring op te bouwen'. Vervolgens werden de gearresteerden in alle gevallen doorgestuurd naar veiligheidsdienst in Bagdad, waar er volgens u een speciale eenheid was, de 'ondervragingsdienst'. Volgens uw verklaringen werden de arrestanten uiteindelijk ofwel berecht door een rechtbank ofwel vrijgelaten (CGVS II, p. 4-8).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier (cf. Nederlandse Afdeling Asiel- Migratiezaken. Rapport 'Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten. December 2003), blijkt dat het Baath-regime onder Saddam Hoessein zich schuldig heeft gemaakt aan massale, systematische mensenrechtenschendingen. De Iraakse veiligheidsdiensten gebruikten een veelvoud van terreurmiddelen, waaronder verkrachting, marteling en executie om elke mogelijke bedreiging voor het regime te onderdrukken. Deze diensten zouden volgens dezelfde informatie op systematische wijze martelpraktijken hebben toegepast. De Algemene Veiligheidsdienst had een bijzonder kwalijke naam op het gebied van wreedheid en bloedvergieten. De Algemene Veiligheidsdienst was feitelijk een politieke veiligheidspolitie die onder meer toezicht hield op het leven van alledag van de Iraakse burgerbevolking. De dienst richtte zich daarbij op het signaleren van antiregeringsgezinde meningen onder de Iraakse bevolking. Daarbij onderhield deze dienst een uitgebreid netwerk van informanten in Irak. Bovendien hield de Algemene Veiligheidsdienst zich bezig met de arrestatie en ondervraging van politieke en economische delinquenten. Martelingen waren gemeengoed bij ondervragingen van de Algemene Veiligheidsdienst. Het kwam voor dat gevangenen door martelingen het leven verloren. Bovendien werden Irakezen door de Algemene Veiligheidsdienst op collectieve of op individuele basis geëxecuteerd, gedetineerd, gemarteld en gedeporteerd. Saddam Hoessein verleende het personeel van deze dienst bijzonder veel macht. In ruil voor hun loyaliteit werd het personeel, dat met zorg werd geselecteerd en gerekruteerd, overladen met materiële beloningen.

Toen u werd bevraagd over de manier waarop arrestanten door de Algemene Veiligheidsdienst werden behandeld, verklaarde u echter dat u toen geen weet had van dergelijke wantoestanden. Gevraagd of er soms fysieke dwang of foltering werd gebruikt bij ondervragingen van gearresteerde personen, zei u dat dit bij jullie, met name in het kantoor waar u werkte, niet gebeurde. U zei dat mensen wel mondeling onder druk werden gezet, maar dat fysieke marteling niet voorkwam, dat dit verboden was.

Toen u werd gevraagd of u weet had van folterpraktijken bij de centrale instantie van de Veiligheidsdienst in Bagdad, waar de arrestanten volgens u in alle gevallen naar toe werden gestuurd, zei u dat u dit niet wist, dat het voor u als officier verboden was om daar binnen te geraken. U zei dat u als 'gewone officier' niet wist wat er in Bagdad gebeurde. Toen u er vervolgens op werd gewezen dat de Algemene Veiligheidsdienst toch een beruchte reputatie had, waarbij er verhalen van foltering en executies de ronde deden, zei u dat u na de val (van het regime van Saddam Hoessein) op de televisie wel verhalen had gehoord over dergelijke praktijken, maar dat u dat nooit met eigen ogen had gezien en dat u niet wist of dat waar was of niet. U beweerde dat u niet wist wat er gebeurde met de gearresteerde personen die door uw lokale dienst werden doorgestuurd naar Bagdad. U herhaalde dat deze mensen normaal gezien ofwel werden vrijgelaten ofwel werden berecht (CGVS II, p. 8-9).

Dergelijke uitleg is niet geloofwaardig. In dit verband dient te worden verwezen naar informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat van een Iraakse burger verondersteld kan worden dat hij, op het moment dat hij besloot toe te treden tot één van de veiligheids- of inlichtingendiensten, in kennis was van de praktijken van deze diensten (cf. Cedoca. Antwoorddocument IRQ2006-97w. Baath, veiligheidsdiensten, mensenrechtenschendingen). Hun misdaden werden immers ter afschrikking vaak getoond aan het Iraakse volk. In uw specifieke geval dient dan ook vastgesteld te worden dat het niet aannemelijk is dat u amper kennis van zaken zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 1997 tot 2000 een opleiding volgde aan de politieacademie, waardoor kan worden verwacht dat u reeds een goed zicht had op de werking van de Iraakse veiligheidsdiensten op dat moment. Bij het afstuderen verkreeg u de officiersrang van luitenant. Daarenboven verklaarde u dat u na het afstuderen aan de politieacademie van 2000 tot 2001 een bijkomende opleiding volgde als inlichtingenofficier. Hierbij werd u onderricht in de structuur en werking van de verschillende (voornamelijk sjiitische) oppositiegroepen die ageerden tegen het Baath-regime van Saddam Hoessein. Het lijkt moeilijk denkbaar dat iemand die dergelijke opleidingen genoot geen weet zou hebben van de systematische mensenrechtenschendingen die door de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten werden begaan, onder meer tegen de voornamelijk sjiitische opposanten van het regime, temeer de reputatie van deze diensten publiekelijk gekend was. Na uw verschillende opleidingen bent u volgens uw verklaringen ook gedurende drie jaar in de provincie Wasit – in het sjiitische zuiden van Irak, waar het verzet tegen het regime het grootst was – ingezet als inlichtingenofficier, belast met het verzamelen van informatie over de activiteiten van de oppositiebewegingen tegen het regime. Gezien het systematische en grootschalige karakter van de mensenrechtenschendingen begaan door de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten – waarvan leden van sjiitische oppositiegroepen bij uitstek het slachtoffer werden – is het niet geloofwaardig dat iemand met uw profiel hier geen kennis van zou hebben gehad. Het feit dat u blijft volhouden dat u geen kennis had van misdaden begaan door het regime – ondanks de hierboven geschetste context – doet vermoeden dat u op dit punt bewust onduidelijkheid poogt te scheppen om uw persoonlijke betrokkenheid bij en verantwoordelijkheid voor de daden van deze diensten te proberen minimaliseren of verdoezelen. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat gezien het wijdverspreide, systematische karakter van de mensenrechtenschendingen begaan door de Algemene Veiligheidsdienst er ernstig kan worden getwijfeld aan uw bewering dat in uw lokale afdeling foltering absoluut 'verboden' zou zijn geweest en dat dit verbod ook rigoureuus zou zijn gerespecteerd. Ook op dit punt ontstaat bijgevolg een gegrond vermoeden dat u bewust een verkeerde voorstelling van de feiten geeft om uw eigen rol in deze feiten te verbergen voor de Belgische asielinstanties.

Wat betreft artikel 1, paragraaf F, lid a kan met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden besloten dat u betrokken bent geweest bij misdrijven tegen de menselijkheid. Het Baathregime, met Saddam Hoessein aan het hoofd ervan, stond erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdrijven tegen de menselijkheid en tal van mensenrechtenschendingen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Iraakse veiligheidsdiensten een veelvoud van terreurmiddelen gebruikten, waaronder verkrachting, marteling en executie. Deze diensten zouden volgens dezelfde informatie op systematische wijze geweld, waaronder marteling, hebben toegepast. Er dient te worden herhaald dat u gedurende meerdere jaren lid was van de Algemene Veiligheidsdienst, waar u als officier een verantwoordelijke functie had. U zei zelf dat u had meegewerkt aan de arrestatie van personen die verdacht werden van oppositie tegen het regime en dat deze personen vervolgens werden overgedragen aan de centrale dienst in Bagdad voor ondervraging. Op basis van uw verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie over deze veiligheidsdiensten, moet geconcludeerd worden dat er zeer ernstige aanwijzingen zijn dat u bewust hebt deelgenomen aan of medeverantwoordelijk bent voor de praktijken van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Saddam-regime, in het bijzonder de praktijken van de Algemene Veiligheidsdienst (Mudiriyya al-Amn al-Amn), de dienst waarvoor u gedurende drie jaar in een verantwoordelijke positie hebt gewerkt.

U leverde door het arresteren en overdragen van personen voor ondervraging in de cellen van uw eenheid een substantiële bijdrage bij de misdrijven die door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Baath-regime werden begaan. Zoals uit uw verklaringen blijkt, hebt u actief meegewerkt aan de arrestatie van verdachte personen. Uw dienst richtte zich volgens uw verklaringen voornamelijk op leden van de sjiiitische oppositiegroepen, die vaak gesteund werden door Iran. Op basis van de informatie die u verzamelde en doorgaf, en die vervolgens werd gecontroleerd door de inlichtingendienst, werden volgens uw verklaringen ook arrestaties verricht. In het kader van uw functie en het uitvoeren van uw opdracht werkte u dus rechtstreeks mee bij de arrestatie van personen waarvan u redelijkerwijze moet hebben geweten dat zij vervolgens op systematische basis werden gefolterd en in sommige gevallen buitengerechtelijk werden geëxecuteerd door medewerkers van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Het causaal verband tussen uw handelen en de misdrijven begaan door inlichtingen- en veiligheidsdiensten staat bijgevolg vast. U dient daarom als medeplichtige te worden beschouwd aan deze misdrijven, die volgens de hoger vernoemde bepalingen gekwalificeerd kunnen worden als misdrijven tegen de menselijkheid én als ernstige niet-politieke misdrijven.

Gelet op het gegeven dat de inlichtingen –en veiligheidsdiensten van het Iraakse Baath-regime onder Saddam Hoessein zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen; het feit dat u verschillende jaren in een verantwoordelijke positie voor één van deze diensten, nl. de Algemene Veiligheidsdienst (Mudiriyya al-Amn al-Amm) werkzaam was; dat het ondenkbaar is dat u doorheen uw gehele loopbaan niet op de hoogte zou zijn geweest van de misdrijven die door deze dienst werden gepleegd; dat u persoonlijk betrokken was bij het vergaren van informatie op basis waarvan tegenstanders van het regime (vnl. leden van sjiiitische oppositiebewegingen) werden gearresteerd en doorgestuurd voor ondervraging naar de Algemene Inlichtingendienst in Bagdad dient er besloten te worden dat u handelde met kennis van de praktijken en u een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van de mensenrechtenschendingen die van 2000 tot 2003 op systematische wijze door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Baath-regime werden gepleegd.

Wat betreft artikel 1, paragraaf F, lid b dient te worden besloten dat aan de drie criteria om te spreken van (een) uitsluitba(a)r(e) handeling(en) voldaan is.

Ten eerste vonden de feiten plaats in Irak in de periode 2000 - 2003, waarmee voldaan is aan de vereiste dat zij buiten het land van toevlucht werden gepleegd en voor u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Ten tweede betreft het hier ook ernstige misdrijven. Uit uw verklaringen blijkt ontegensprekelijk dat u gedurende een periode van drie jaar actief hebt meegewerkt aan het opsporen en aanhouden van mensen, waarvan u redelijkerwijze zou moeten hebben geweten dat zij vervolgens op systematische basis werden gefolterd en in sommige gevallen buitengerechtelijk werden geëxecuteerd. Uit informatie over de werking van de veiligheid –en inlichtingendiensten onder het Baath-regime blijkt bij de arrestatie, detentie en ondervraging van gearresteerde personen op systematische en grootschalige wijze doelbewust pijn werd toegebracht aan de betrokkenen met het oog op het bekomen van informatie of bekentenissen, waarbij eveneens ernstige fysieke letsels konden ontstaan. Het onwettig doden of het doelbewust schaden van de fysieke integriteit van een persoon in dit kader kan niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden.

Ten slotte kan er ook geen sprake zijn van een 'politiek misdrijf', waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Het verbod op foltering en het recht op leven zijn namelijk in het internationaal recht terug te vinden in talrijke verdragen (zie bv. art. 2 en 3 EVRM, en art.3 en 5 UVRM). Het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 en door België geratificeerd op 9 juni 1999 (B.S., 28 oktober 1999). definieert 'foltering' als "iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met de instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Foltering omvat niet pijn of leed slechts voortvloeiend uit, inherent aan of samenhangend met wettige straffen." (art.1.1 CAT). Bovendien kunnen volgens dit verdrag geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering. (art.2 CAT)

Het UNHCR stelt eveneens dat "[...] Acts of torture are prohibited under international law. Depending on the context, they will generally lead to exclusion under Article 1F". (UNHCR: Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.27) (Vrije vertaling: "[...] Daden van foltering zijn verboden onder internationaal recht. Afhankelijk van de context, zullen ze doorgaan leiden tot uitsluiting onder Artikel 1F."). Een parallelle redenering kan gevolgd worden voor het onwettig doden van een (aangehouden) persoon, in casu door medewerkers van de ordediensten in het kader van hun werkzaamheden.

Er bestaan dan ook voldoende ernstige redenen die uw individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de in artikel 1, paragraaf F, lid a én lid b van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven aantonen.

Het Commissariaat-generaal meent dat er in uw geval geen enkele valabele verschoningsgrond bestaat die u van uw individuele verantwoordelijkheid bij de vastgestelde misdrijven zou kunnen ontslaan. Wat betreft uw verklaring dat u er niet zelf voor gekozen had om bij de Algemene Veiligheidsdienst te gaan werken (CGVS II, p. 3), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat u onder dwang gerekruteerd zou zijn of dat u gedurende uw ongeveer drie jaar durende dienst voortdurend onder dwang zou hebben gehandeld. Uit de beschikbare informatie (cf. supra) blijkt immers dat het personeel van de Algemene Veiligheidsdienst met zorg werd geselecteerd en gerekruteerd en werd overladen met materiële beloningen, opdat de loyaliteit van het personeel, belast met het bewaken van het voortbestaan van het Baath-regime van Saddam Hoessein, zou zijn verzekerd. In deze optiek lijkt het bijzonder onwaarschijnlijk dat men personeelsleden tegen hun wil zou hebben gerekruteerd. Daarenboven bent u gedurende drie jaar lid gebleven van deze dienst en hield uw werk pas op bij de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003.

Om bovenstaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1 paragraaf F, lid a en b van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet. . Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 a) en c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meent het CGVS evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaringen, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

De door u en uw echtgenote voorgelegde documenten in het kader van uw huidige asielaanvraag kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. De paspoorten, nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten van u en uw gezin, uw rantsoenkaart, uw woonstkaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader, de foto's van jullie huis, en de eigendomsakten attesteren jullie identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uw werkkaart uit het jaar 2000 attesteert uw werk bij de Algemene Veiligheidsdienst van het Baath-regime. Uw recente werkkaart en de foto's van uw werk tonen aan dat u tot 2014 voor de Iraakse overheid werkte. De printouts van de website van de Accountability en Justice Commission attesteren dat uw naam werd gepubliceerd op een lijst van voormalige baathisten. Wat betreft de verschillende artikels over de situatie van ex-baathisten in Irak dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet in vraag stelt dat sommige ex-baathisten vervolgd kunnen worden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenote, S. F.H.A. M. (O.V. 8132326), en uw broer, M. A.S. (O.V. 8.132.334), beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus werd genomen, gezien het CGVS meent dat omwille van hun familieband met u een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak niet kan worden uitgesloten.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekschrift en aanvullende stukken

2.1.1. In het eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de rechten van verdediging, van artikel 6 *juncto* artikel 13 van het EVRM, en artikel 47 van het Handvest grondrechten EU.

Verzoeker voert aan dat hij een afschrift vroeg van het integrale administratief dossier. Verzoeker ontving op het einde van de beroepstermijn louter een afschrift van het gehoor van 21 februari 2016 en de verklaringen afgelegd bij de DVZ. *“Aldus ontbreekt nog een meest essentieel deel van het integrale administratieve dossier.”* Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad.

De rechten van verdediging van verzoeker worden aangetast gezien zelfs een eventuele latere inzage van het integrale administratief dossier ter griffie van de Raad - wanneer dit alsnog wordt gevoegd n.a.v. onderhavig verzoekschrift - deze aantasting niet kan lenigen. Immers wordt het verzoeker niet toegelaten om nog andere middelen aan te voeren dan deze dewelke in het inleidend processtuk werden uiteengezet (artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet).

2.1.2. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet); van artikel 1, § F van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna het VN- Vluchtelingenverdrag) en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsnorm en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst naar de principes inzake de toepassing van de uitsluitingsclausule.

Verzoeker betoogt dat werken als inlichtingenofficier geen bewuste keuze was.

“Verzoeker verloor zijn vader op de dag van zijn geboorte. Dit bracht voor het gezin zowel familiale alsook financiële problemen met zich mee. Het is immers in IRAK tot op heden niet cultureel aanvaard dat een vrouw als kostwinner aan het hoofd van het gezin staat (zie arrest RVV van 26 april 2018, nr. 203 054 - stuk 11).

Ook nadat de moeder van verzoeker hertrouwde bleven deze problemen aanwezig. Bijgevolg bestond er voor verzoeker, gelet op zijn financiële toestand, geen andere mogelijkheid voor het volgen van een opleiding dan een opleiding aan de politieacademie. In tegenstelling tot de opleidingen bij andere onderwijsinstanties, die voor verzoeker onbetaalbaar waren, wordt een opleiding bij de politieacademie immers volledig gefinancierd door de staat en kreeg men hiervoor zelfs een beperkte vergoeding. Aldus kan verzoeker niet redelijkerwijze verweten worden dat hij om die redenen een opleiding bij de politieacademie volgde.

Hier stond tegenover dat verzoeker nadien verplicht was om te werken voor het regime. Verzoeker had aldus geen keuze om nadien te werken voor het regime en werd verplicht aan de slag te gaan bij de Algemene Veiligheidsdienst (Mudiriyya al-Amn al Amm). Verzoeker werd er in 2001 gestationeerd in het district van AL-Mejar Al-Kabi, in de zuidelijke provincie Maysan als inlichtingenofficier, waarbij hij informatie diende te verzamelen over sjiiitische oppositiegroepen.

Aldus blijkt duidelijk dat het geen bewuste keuze was van verzoeker om als inlichtingenofficier aan de slag te gaan bij de Algemene Veiligheidsdienst en staat vast dat verzoeker niet geheel vrijwillig deze positie heeft aangenomen. Dit verklaarde hij tevens tijdens zijn asielf gehoor op 21 november 2016: [...]”.

Verzoeker verwijst verder naar het feit dat de pers en media onder het regime van Saddam Hoessein volledig gecontroleerd werd door de staat en gehanteerd werd als propagandamiddel. De media verspreide subjectieve informatie ten voordele van de regime van Saddam. De bevolking was niet op de hoogte wat er zich afspeelde en verzoeker was niet volledig op de hoogte van de gevolgen van zijn opleiding aan de politieacademie en latere carrière als inlichtingenofficier. Werken voor het regime was vaak de enige mogelijkheid om bepaalde jobs uit te oefenen of om enigszins een stabiel en veilig leven te kunnen leiden. *“Aldus dienen de opleiding die verzoeker volgde en zijn professionele carrière tussen 2000 en 2003 in een context van misleidende informatie en pro-Saddam-propaganda geplaatst te worden. Het is in die zin dan ook onredelijk te stellen dat louter door het uitoefenen van zijn beroep als inlichtingenofficier verzoeker wetens en willens en met kennis van zaken een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de in artikel 1F VN- Vluchtelingenverdrag uiteengezette misdrijven.”*

Verzoeker benadrukt dat hij geen substantiële bijdrage leverde aan de mensenrechtenschendingen begaan door het regime; hij werkte daarentegen actief mee aan het debaathificatieproces.

Bij het aantonen van de individuele verantwoordelijkheid is het onvoldoende om te stellen dat een persoon die een hooggeplaatst lid is geweest van een organisatie dergelijke misdrijven heeft begaan. *“A fortiori is het loutere werken voor de veiligheidsdiensten van de overheid in een zeer lage positie, onvoldoende om aan te nemen dat men als medeplichtig kan worden beschouwd en dient daarentegen*

in concreto aangetoond te worden dat er ernstige redenen zijn om te vermoeden dat verzoeker wel degelijk een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de gepleegde misdrijven.”

Verzoeker voert aan dat zijn opdracht ruimer was dan het opsporen van opposanten omdat hij ook werd ingezet om informatie te verzamelen over verdachte criminelen.

Verzoeker benadrukt verder dat hij geen hoge positie had binnen de inlichtingendienst, de informatie nog door anderen werd afgetoetst en dat hij geen verhoren afnam.

Verzoeker had binnen de Baath-partij, waarvan hij verplicht lid diende te zijn om zijn opleiding te kunnen volgen, de rang van 'Nassir', de op één na laagste rang binnen de Baath-partij.

Verzoeker werd omwille van zijn lage positie en zijn beperkte betrokkenheid binnen het regime na de val van Saddam Hussein ingezet door de Amerikanen om mee te werken aan het debaathificatieproces, waar verzoeker belast werd met het onderzoeken van corruptie en machtsmisbruik bij politieagenten. Het feit dat verzoeker meewerkte met de Amerikanen binnen het debaathificatieproces toont aan dat verzoeker niet zelf op substantiële wijze had bijgedragen aan de mensenrechtenschendingen binnen het regime van Saddam Hoessein; iedereen die te hooggeplaatst was binnen het Baathregime werd van zijn job ontsegd.

Verzoeker voert verder aan dat hij niet op de hoogte was van de mensrechtenschendingen door het regime.

Verweerder baseert zich niet op een individuele beoordeling maar louter op algemene informatie, die niet ter kennis werd gebracht aan verzoeker, hetgeen eveneens een schending van de rechten van verdediging uitmaakt.

Verzoeker was niet vaak op de basis, aangezien hij zijn informatie op verplaatsing diende te verzamelen (onder meer op café) en maakt het dan ook aannemelijk, gelet op zijn lage positie en de misleidende en door de overheden gecontroleerde media, dat hij niet op de hoogte was van het feit dat een deel van de informatie die hij verzamelde misbruikt werd door zijn oversten binnen de veiligheidsdienst in Bagdad.

Verzoeker betwist dat hij wetens en willens heeft bijgedragen aan de in artikel 1, F van het VN-Vluchtelingenverdrag bedoelde misdrijven.

Verzoeker betoogt dat de uitsluiting disproportionele gevolgen heeft omdat hij in de illegaliteit dreigt te moeten verblijven. Een uitsluiting in toepassing van artikel 1, F heeft enkel tot gevolg dat de personen die worden uitgesloten gedwongen zijn om in de illegaliteit van de radar te verdwijnen, zonder dat zij een correctionele berechting ondergaan. *“Aldus is het niet in het belang van de openbare orde dat verzoeker wordt uitgesloten van enige beschermingsstatus. Daarenboven leidt dit ook in hoofde van verzoeker tot een onmenswaardige situatie, aangezien zijn rechten definitief worden ingeperkt.”*

2.1.2. Bij aangetekende zending van 17 mei 2019 brengt verzoeker twee aanvullende overtuigingsstukken aan: het betreft de kopie van een badge van verzoeker waaruit zijn lage rang blijkt (stuk 1) en de kopie van een document van de gouverneur van Wasit om verzoeker weer in dienst te nemen omdat hij niet zelf betrokken was bij de misdrijven gepleegd door het regime (stuk 2).

Beoordeling

2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij slechts een kopie ontving van het gehoorverslag van het CGVS en de verklaringen bij de DVZ. Hij kreeg geen afschrift van het integraal administratief dossier.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker geen omschrijving geeft van wat hij aanziet als het *“meest essentieel deel van het integrale dossier”*.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat het inzagerecht verzoeker toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren indien hij van oordeel is dat informatie uit het dossier ontbreekt. Indien verzoeker bepaalde stukken niet zou hebben ontvangen naar aanleiding van zijn aanvraag van 19 februari 2019 (stuk 3A), was het aan hem om (de dienst *“Advocaten”* van) het CGVS hiervan op de hoogte te stellen en de bedoelde stukken in te zien of alsnog aan te vragen. Verzoeker toont niet aan dat hij het nodige heeft gedaan om het *“meest essentieel deel van het integrale dossier”* te kunnen aanwenden in het kader van zijn beroep.

Verzoeker maakt niet concreet dat hij, na het antwoord van verweerder op 25 februari 2019 (stuk 3B), geen aanvullende kopieën kon bekomen of inzage kon hebben in het administratief dossier tijdens de beroepstermijn.

Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker, na het indienen van het verzoekschrift, de mogelijkheid tot inzage had van het dossier op de Raad. Verzoeker brengt geen gegeven bij waaruit blijkt dat hij na de inzagemogelijkheid op Raad een “essentieel deel” van het dossier ontbeerde dat hem in de onmogelijkheid heeft gesteld om zijn recht van verdediging ten volle aan te wenden.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zijn recht op verdediging werd geschonden.

2.2.2. Gelet op de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, te dezen de hierin vervatte landeninformatie, de stukken die verzoeker neerlegde ter staving van zijn loopbaan en de met voormelde informatie overeenstemmende verklaringen over zijn tewerkstelling binnen de Algemene Veiligheidsdienst, dienen verzoeker en verweerder te worden bijgetreden in de vaststelling dat verzoeker, gezien de huidige zijn verleden bij de Baath-partij binnen de context van de opkomst van IS en de toenemende macht van de sjitische milities in Irak, aantoonde een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Te dezen is het echter aangewezen na te gaan of verzoeker, gezien zijn taken en verantwoordelijkheden binnen de Algemene Veiligheidsdienst onder het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Voormeld artikel 55/2 bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus als hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève, dat aanvangt als volgt: “*The provisions of this Convention shall not apply with respect to whom there are serious reasons for considering [...]*” (eigen vertaling: “*De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen [...]*”).

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet of anderszins deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Verdrag van Genève.

Op basis van de verklaringen van verzoeker en rekening houdend met de informatie in het dossier aangaande het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein en de binnen dit regime opererende veiligheids- en inlichtingendiensten, waaronder de Algemene Veiligheidsdienst (Mudiriyya al-Amn al-Amn), dient te worden nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, “*Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating tot the Status of Refugees*”, 2003, nr.18).

Inzake de misdrijven tegen de menselijkheid kan als richtlijn worden verwezen naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om de draagwijdte van deze misdrijven te bepalen (UNHCR, *ibid.*, nr. 10).

In casu kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid onder meer verstaan wordt:

“... (a) moord; (b) uitroeijing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor

opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.”

Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten krachtens voormeld artikel de handelingen deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

Met inachtneming van voormelde bepalingen dient te worden nagegaan of verzoeker vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan de instandhouding van het repressieve karakter van het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein.

Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf noch dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering worden voldaan (UNHCR, *ibid.*, nr. 34). Artikel 1, F voorziet immers in *“ernstige redenen (...) om te veronderstellen”*.

Indien verzoeker nooit zelf misdrijven tegen de menselijkheid zou hebben begaan, volstaat dit daarenboven geenszins aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (a) beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt; dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en verzoeker hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Verzoeker diende niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr. 18).

2.2.3.2. Verzoeker brengt geen concrete argumenten, elementen of informatie aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar deze stelt als volgt:

“Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier (cf. Nederlandse Afdeling Asiel- Migratiezaken. Rapport 'Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten. December 2003), blijkt dat het Baath-regime onder Saddam Hoessein zich schuldig heeft gemaakt aan massale, systematische mensenrechtenschendingen. De Iraakse veiligheidsdiensten gebruikten een veelvoud van terreurmiddelen, waaronder verkrachting, marteling en executie om elke mogelijke bedreiging voor het regime te onderdrukken. Deze diensten zouden volgens dezelfde informatie op systematische wijze martelpraktijken hebben toegepast. De Algemene Veiligheidsdienst had een bijzonder kwalijke naam op het gebied van wreedheid en bloedvergieten. De Algemene Veiligheidsdienst was feitelijk een politieke veiligheidspolitie die onder meer toezicht hield op het leven van alledag van de Iraakse burgerbevolking. De dienst richtte zich daarbij op het signaleren van antiregeringsgezinde meningen onder de Iraakse bevolking. Daarbij onderhield deze dienst een uitgebreid netwerk van informanten in Irak. Bovendien hield de Algemene Veiligheidsdienst zich bezig met de arrestatie en ondervraging van politieke en economische delinquenten. Martelingen waren gemeengoed bij ondervragingen van de Algemene Veiligheidsdienst. Het kwam voor dat gevangenen door martelingen het leven verloren. Bovendien werden Irakezen door de Algemene Veiligheidsdienst op collectieve of op individuele basis geëxecuteerd, gedetineerd, gemarteld en gedeporteerd. Saddam Hoessein verleende het personeel van deze dienst bijzonder veel macht. In ruil voor hun loyaliteit werd het personeel, dat met zorg werd geselecteerd en gerekruteerd, overladen met materiële beloningen.”
Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

2.2.3.3. Verzoeker is een soenniet die van 1997 tot 2000 studeerde aan de politieacademie. In 2001 werd hij als inlichtingenofficier gestationeerd in de zuidelijke provincie Maysan. Verzoeker had de rang van luitenant en zijn eenheid bestond uit een directeur, 4 officieren en 7 politiemannen. Verzoekers taak bestond erin informatie te verzamelen over tegenstanders van het Saddamregime, voornamelijk leden van sjitische oppositiegroepen, die vaak vanuit Iran werden gesteund. Hij was het aanspreekpunt van (burger)informanten en hij gaf deze informatie door aan het hoofd van het lokale kantoor.

2.2.3.4. Verzoeker voert aan dat hij omwille van familiale en financiële omstandigheden genooddaakt was om een opleiding te volgen aan de politieacademie; na de opleiding was verzoeker dan ook verplicht te werken voor het regime.

Verzoeker kan te dezen echter niet gevolgd worden dat zijn situatie dermate exceptioneel of verschillend was in vergelijking met andere Irakezen dat er voor hem geen andere optie was dan een vrijwillige toetreding tot het repressieve orgaan van het regime van Saddam Hoessein.

Verzoeker geeft in zijn geciteerde verklaring in het verzoekschrift (cf. p. 7) aan dat hij werd gekozen voor de Algemene Veiligheidsdienst omdat hij uit een soennitische familie komt. Dit sluit aan bij de landeninformatie in het administratief dossier (map 26, stuk 4, Nederlands rapport *"Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten"*, december 2003, p. 42) waaruit blijkt dat de leden van deze dienst met zorg werden gerekruteerd en met name onder de soennitische Arabieren afkomstig uit de zogenaamde 'soennitische driehoek'. Het blijkt uit dezelfde informatie dat de rekrutering plaats vond via patronagenetwerken en dat het personeel, alvorens te worden aangenomen, aan een nauwkeurig onderzoek werd onderworpen. Uit deze wijze van rekrutering kan worden opgemaakt dat het bevoorrechte posities waren binnen het autoritaire en repressieve regime van Saddam Hoessein. Verzoekers situatie betrof aldus eerder een aanmoediging om toe te treden tot politieacademie en de Algemene Veiligheidsdienst dan een noodzaak omwille van een precaire financiële situatie.

2.2.3.5. Omwille van de werking van de veiligheidsdiensten in Irak ten tijde van Saddam Hoessein die een volledige controle hadden over de bevolking (zie punt 2.2.3.2.; zie ook map 26, stuk 4, Nederlands rapport *"Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten"*, december 2003, p. 6) kan verzoekers verweer niet aangenomen worden dat het gecontroleerde medialandschap ten tijde van Saddam Hoessein verzoeker zou verhinderd hebben kennis te hebben gehad van de aard en activiteiten van de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten.

2.2.3.6. Verzoeker ontkent een substantiële bijdrage te hebben geleverd aan de mensenrechtenschendingen die werden begaan door het regime.

De bestreden beslissing stelt hierover onder meer:

"Na uw verschillende opleidingen bent u volgens uw verklaringen ook gedurende drie jaar in de provincie Wasit – in het sjiiitische zuiden van Irak, waar het verzet tegen het regime het grootst was – ingezet als inlichtingenofficier, belast met het verzamelen van informatie over de activiteiten van de oppositiebewegingen tegen het regime. Gezien het systematische en grootschalige karakter van de mensenrechtenschendingen begaan door de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten – waarvan leden van sjiiitische oppositiegroepen bij uitstek het slachtoffer werden – is het niet geloofwaardig dat iemand met uw profiel hier geen kennis van zou hebben gehad. Het feit dat u blijft volhouden dat u geen kennis had van misdaden begaan door het regime – ondanks de hierboven geschetste context – doet vermoeden dat u op dit punt bewust onduidelijkheid poogt te scheppen om uw persoonlijke betrokkenheid bij en verantwoordelijkheid voor de daden van deze diensten te proberen minimaliseren of verdoezelen. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat gezien het wijdverspreide, systematische karakter van de mensenrechtenschendingen begaan door de Algemene Veiligheidsdienst er ernstig kan worden getwijfeld aan uw bewering dat in uw lokale afdeling foltering absoluut 'verboden' zou zijn geweest en dat dit verbod ook rigoureuus zou zijn gerespecteerd. Ook op dit punt ontstaat bijgevolg een gegrond vermoeden dat u bewust een verkeerde voorstelling van de feiten geeft om uw eigen rol in deze feiten te verbergen voor de Belgische asielinstanties.

[...]

Er dient te worden herhaald dat u gedurende meerdere jaren lid was van de Algemene Veiligheidsdienst, waar u als officier een verantwoordelijke functie had. U zei zelf dat u had meegewerkt aan de arrestatie van personen die verdacht werden van oppositie tegen het regime en dat deze personen vervolgens werden overgedragen aan de centrale dienst in Bagdad voor ondervraging. Op basis van uw verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie over deze veiligheidsdiensten, moet geconcludeerd worden dat er zeer ernstige aanwijzingen zijn dat u bewust hebt deelgenomen aan of medeverantwoordelijk bent voor de praktijken van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Saddam-regime, in het bijzonder de praktijken van de Algemene Veiligheidsdienst (Mudiriyya al-Amn al-Amn), de dienst waarvoor u gedurende drie jaar in een verantwoordelijke positie hebt gewerkt.

U leverde door het arresteren en overdragen van personen voor ondervraging in de cellen van uw eenheid een substantiële bijdrage bij de misdrijven die door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Baath-regime werden begaan. Zoals uit uw verklaringen blijkt, hebt u actief meegewerkt aan de arrestatie van verdachte personen. Uw dienst richtte zich volgens uw verklaringen voornamelijk op leden van de sjiiitische oppositiegroepen, die vaak gesteund werden door Iran. Op basis van de informatie die u verzamelde en doorgaf, en die vervolgens werd gecontroleerd door de inlichtingendienst, werden volgens uw verklaringen ook arrestaties verricht. In het kader van uw functie en het uitvoeren van uw opdracht werkte u dus rechtstreeks mee bij de arrestatie van personen waarvan u redelijkerwijze moet hebben geweten dat zij vervolgens op systematische basis werden gefolterd en in sommige gevallen buitengerechtelijk werden geëxecuteerd door medewerkers van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten.

Het causaal verband tussen uw handelen en de misdrijven begaan door inlichtingen- en veiligheidsdiensten staat bijgevolg vast. U dient daarom als medeplichtige te worden beschouwd aan deze misdrijven, die volgens de hoger vernoemde bepalingen gekwalificeerd kunnen worden als misdrijven tegen de menselijkheid én als ernstige niet-politieke misdrijven.

Gelet op het gegeven dat de inlichtingen –en veiligheidsdiensten van het Iraakse Baath-regime onder Saddam Hoessein zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen; het feit dat u verschillende jaren in een verantwoordelijke positie voor één van deze diensten, nl. de Algemene Veiligheidsdienst (Mudiriyya al-Amn al-Amm) werkzaam was; dat het ondenkbaar is dat u doorheen uw gehele loopbaan niet op de hoogte zou zijn geweest van de misdrijven die door deze dienst werden gepleegd; dat u persoonlijk betrokken was bij het vergaren van informatie op basis waarvan tegenstanders van het regime (vnl. leden van sjiitische oppositiebewegingen) werden gearresteerd en doorgestuurd voor ondervraging naar de Algemene Inlichtingendienst in Bagdad dient er besloten te worden dat u handelde met kennis van de praktijken en u een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van de mensenrechtenschendingen die van 2000 tot 2003 op systematische wijze door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Baath-regime werden gepleegd.”

Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd dat hij een “zeer lage positie” had binnen de veiligheidsdiensten aangezien hij luitenant was en hij, als soenniet, werkzaam was in Zuid-Irak om de sjiitische bevolking in het oog te houden. Uit de landeninformatie in het dossier blijkt immers: *“Het is niet aannemelijk dat een betaalde medewerker van de onderscheiden inlichtingen- en veiligheidsdiensten – ook als hij/zijn een lage rang had - onwetend was van de aard van de activiteiten van de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten.”* (map 26, stuk 4, Nederlands rapport “Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten”, december 2003, p. 6).

De verwijzing naar zijn verklaringen dat de dienst zich ook richtte op drugshandel of andere handel, doet geen afbreuk aan zijn verklaringen waaruit blijkt dat verzoekers dienst in hoofdorde gericht was op het vergaren van informatie (*“door geld of kennis of vriendschap”*) over tegenstanders van het regime (zie onder meer gehoor CGVS van 21 november 2016, p. 4-5).

De verwijzing naar zijn lage rang binnen de Baath-partij doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen inzake de taken en verantwoordelijkheden die verzoeker had bij de doelstellingen van de Algemene Veiligheidsdienst waar hij werkzaam was.

Daargelaten dat in de aanvullende nota van 17 mei 2019 (i) verzoekers badge in kopie wordt bijgebracht zodat hier geen authenticiteitswaarde aan kan worden toegekend omwille van de manipuleerbaarheid van kopieën, (ii) de badge blijktens de vertaling gedateerd is op de ongeken- de datering “31/12/2004”, doet de kopie van deze badge geen afbreuk aan het voormelde omdat niet wordt betwist dat verzoeker luitenant was.

2.2.3.7. Verzoeker verwijst naar het debaathificatieproces waaraan hij deelnam om aan te tonen dat hij geen substantiële bijdrage leverde; *“Immers werd iedereen die te hooggeplaatst was binnen het Baathregime van zijn job ontsegd”*. Hieromtrent kan worden vastgesteld dat verzoeker een lage rang (nasir) had binnen de Baath-partij zodat hij niet behoorde tot de hogere partijkaders die het hoofddoel waren van de debaathificatie. Daarenboven behoorde verzoeker tot een veiligheidsdienst; het is aannemelijk dat deze personen omwille van hun ervaring en competenties nuttig waren voor de debaathificatie zonder dat dit een bewijs inhoudt dat ze binnen het kader van hun vroeger werk geen bijdrage aan mensenrechtenschendingen zou hebben geleverd.

Het attest van 30 september van de gouverneur van Wassit dat verzoeker bijbrengt bij de aanvullende nota van 17 mei 2019 doet hieraan geen afbreuk omdat (i) het document in de vorm van een kopie wordt bijgebracht zodat er omwille van de manipuleerbaarheid van kopieën geen authenticiteit aan kan worden toegekend; (ii) verzoeker niet aantoon- t hoe hij dit document bekwam en niet aannemelijk maakt waarom hij dit stuk niet vroeger in de procedure kon bijbrengen.

2.2.3.8. Verzoeker voert aan dat hij niet op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen door het regime.

Dit verweer van verzoeker kan niet worden bijgetreden. Verzoeker had immers een bevoorrechte positie in het regime binnen een veiligheidsdienst (zie hoger) en werd in een zuidelijke provincie van Irak gestationeerd om de sjiitische bevolking en activiteiten op te volgen.

De werkwijze van verzoeker om informatie te vergaren (onder meer op café en “door geld of kennis of vriendschap”) is al een duidelijke aanduiding voor de slinkse wijze van werken teneinde zijn medewerking aan de instandhouding van het repressieve regime van Saddam Hoessein te bewerkstelligen.

Hierbij voegt zich de landeninformatie die stelt: *“Het is in Irak algemeen bekend dat de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten bij het nastreven van hun centrale doel gebruik hebben gemaakt van een veelvoud aan terreurmiddelen en op systematische wijze geweld toepasten. De handelingsbevoegdheid van de hoofden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten was in beginsel onbeperkt, indien daarmee de staatsveiligheid bewaakt zou worden. Hierbij moet ook gedacht worden aan willekeurige arrestaties, marteling en/of executie van vermeende tegenstanders van het regime. Het is niet aannemelijk dat een betaalde medewerker van de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten onwetend was van de aard van de activiteiten van deze diensten.”* (eigen onderlijning) (map 26, stuk 4, Nederlands rapport “Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten”, december 2003, p. 53).

Omwille van deze informatie is het manifest ongeloofwaardig dat verzoeker “niet op de hoogte was van het feit dat een deel van de informatie die hij verzamelde misbruikt werd door zijn oversten binnen de veiligheidsdienst in Bagdad”.

2.2.3.9. Ingevolge artikel 1, F, lid a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan.

De voorgaande vaststellingen doen besluiten dat verzoeker valt onder deze bepaling aangezien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij medeplichtig was aan handelingen die aanzien worden als een misdrijf tegen de menselijkheid en dat hij deze handelingen stelde met kennis van de praktijken alsook dat hij hiertoe een substantiële bijdrage heeft geleverd.

Verzoeker valt bijgevolg onder de toepassing van artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat stelt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is van ook toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”*

2.2.3.10. Ingevolge voorgaande vaststelling waaruit blijkt dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, F, lid a) is het niet meer dienstig om na te gaan of verzoekers handelingen vallen onder artikel 1, lid b) (ernstig niet-politiek misdrijf) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2.4. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

[...]

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Omwille van het hoger gestelde waaruit blijkt dat verzoeker uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij medeplichtig was aan een misdrijf tegen de menselijkheid wordt verzoeker bij toepassing van artikel 55/4, eerste lid, a) en artikel 55/4, tweede lid uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Verzoeker voert aan dat een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming disproportionele gevolgen heeft omdat hij in de illegaliteit verdwijnt en het niet in belang is van de openbare orde. Dit leidt volgens verzoeker tot een mensonwaardige situatie omdat zijn rechten definitief worden ingeperkt.

Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure echter niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of van deze status uit te sluiten. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS